

Kuti keel

Toimetanud Piret Ruustal

Kujundanud ja küljendanud Piia Maiste

© Els Heinsalu ja kirjastus Argo, 2020

© Piia Maiste ja kirjastus Argo, 2020

www.argokirjastus.ee

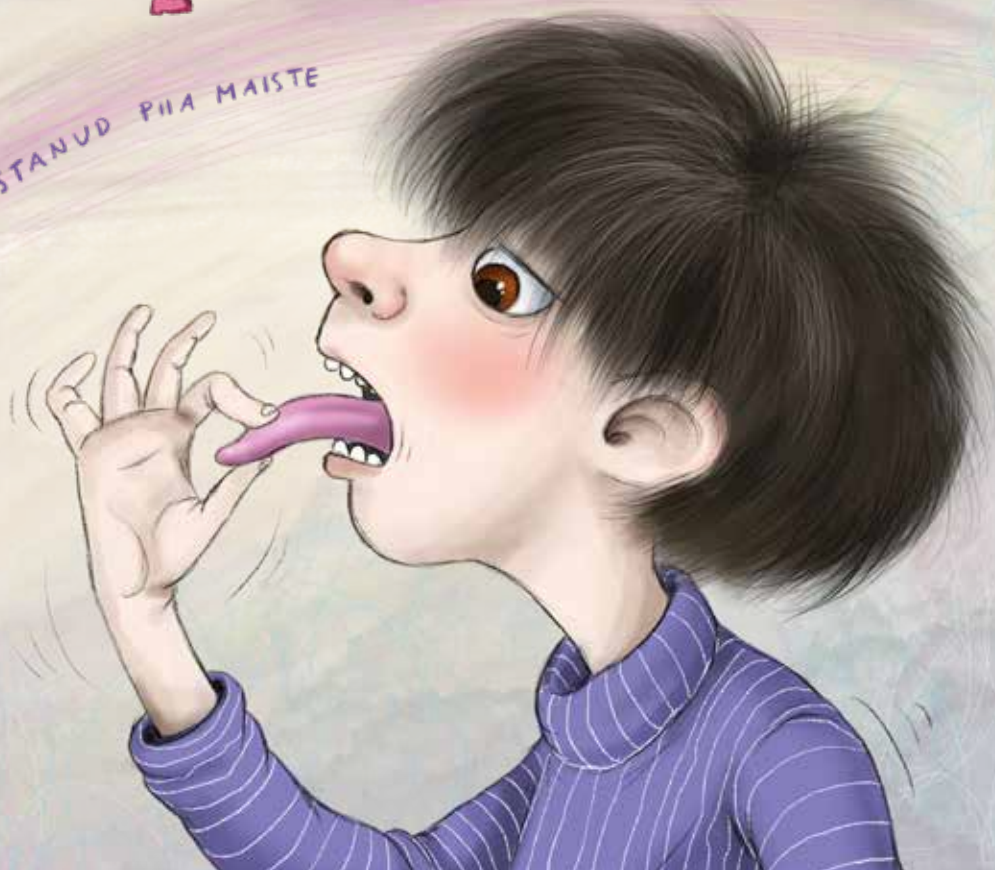
ISBN 978-9949-688-35-7

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

Els Heinsalu

Kuti keel

JOONISTANUD PIIA MAISTE

Kutt näitab keelt

Alumisel korrusel oli puhkenud tuli. Mõne aja pärast oli see tuli juba nii suureks paisunud, et isa otsustas minna vaatama, mis seal toimub.

Ta tõusis püsti ja sirutas end. „Ma lähen ja teen teed. Tahad sa ka?”

Ema noogutas ning isa marssis rõõmsat viisijuppi ümisesdes köögi poole.

Lumi tormas isa juurde, silmad pisaratest märjad:

Isa tegi näo, nagu oleks kõik kõige paremas korras, ja küsis:
„Mängite jälle, et sina oled arst ja Kutt on patsient?”
„Ei!” vastas Lumi pahaselt.
„Aa,” pomises isa mõtlikult, „Kutt mängib siis Tiibeti munka?”
„Mis Tiibeti munka?” ei saanud Lumi aru.
„Tiibet on üks maa Aasias ja seal näidatakse tervituseks keelt.”
„Miks?” päris üllatunult Kutt, kes oli Lumi järel samuti kööki tulnud,
et end kaitsta, kui vaja.

„Räägitakse, et kunagi valitses Tiibetit kuri kuningas, kellel oli must keel. Lisaks usutakse seal maal, et kurjadel vaimudel on roheline keel ning et peale surma sünnivad inimesed uuesti. Sellepärast näitavadki tiibetlased tervitades keelt: nii saab teine veenduda, et tegemist ei ole reinkarneerunud musta keelega õela kuninga või mõne rohelse keelega kurja vaimuga.”

Nüüd sai Lumi ka isa peale tigidaks. „Mingit Tiibeti munka ta ei mänginud! Kutt tahtis mind lihtsalt solvata!” pahvatas tüdruk ning hakkas uuesti nutma.

„Tule siia!” sirutas kööki astunud ema Lumi poole käed. „Ei tohi nutta!” sosistas ta Lumi pead silitades. „Ja ei tohi keelt näidata!” ütles ta Kutile etteheitvalt otsa vaadates.

Kutt oli vähemalt sama vihane kui Lumi ega saanud õieti sõnagi suust. Lõpuks turtsatas ta: „Aga Lumi ise ...”

„Jaa, igas riis on alati kaks poolt ja üksi pole tülitseda võimalik, aga sa oled juba nii suur mees, et keele näitamine ei sobi sulle enam kuidagi. Ainult väikesed titad, kes ei oska end sõnadega väljendada, võtavad kasutusele muud suulised abinõud, nagu keele näitamine ja hammustamine. Suured poisid nii ei tee ... isegi kui mõnikord võib-olla tahaks.”

Lumi jättis nutmise järele.

Ema, kas suured inimesed ei näita
mitte kunagi keelt ega hammusta?

Ema naeratas: „No vahel juhtub ka nii, et mõni suur inimene näitab keelt. Üks kuulus teadlane näitas oma seitsmekümne teisel sünnipäeval keelt ja foto sellest sai nii kuulsaks, et seda teavad nüüd kõik inimesed.”

„Kas päriselt?” imestas Lumi. „Aga miks ta keelt näitas?”

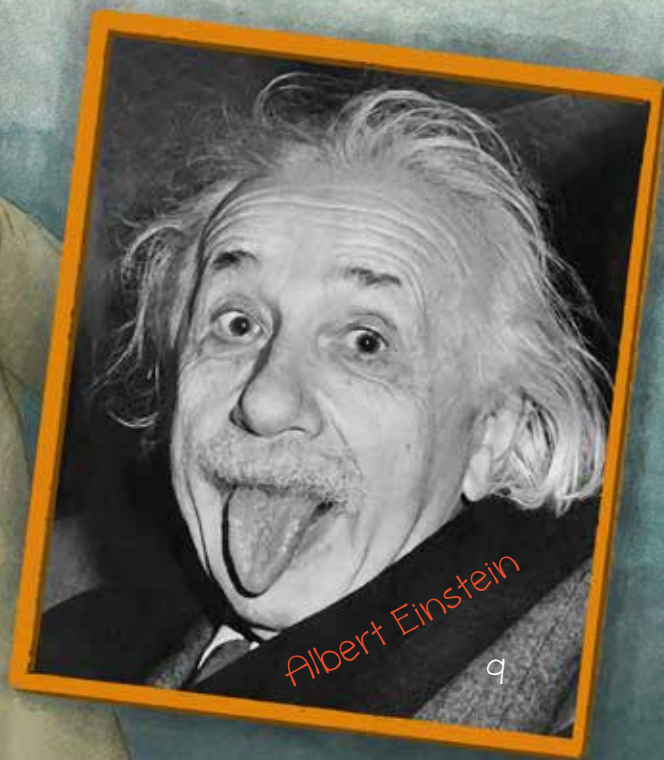
„Niisama, nalja pärast. Kusjuures talle endale meeldis see foto hirmsasti.”

„Hmm, nalja pärast. Aga kas suured inimesed mõnikord sellepärast ka keelt näitavad, et nad on vihased?” uuris Lumi edasi.

Ema kõhkles: „No ma ei tea, mitte vist eriti, kuigi ma päris kindel ei ole ka.”

Lumi vaatas nüüd emale uurivalt otsa: „Aga kas nad mõnikord tahaksid?”

„Oo jaa, ikka,” pahvatas ema naerma.

„Kas sina ka?” küsis Lumi üllatunult.

„Mina ka. Mõnikord pean ma end vägisi tagasi hoidma, et mitte keelt näidata.”

„Päriselt või?” läks Lumi elevile. „Kas sa mõnikord tahaksid kedagi hammustada ka?”

„Oi, Lumi, teie ema oskab väga hästi hammustada, aga ta teeb seda sõnadega,” sekkus arutellu lõbusalt muigav isa.

Nüüd hakkasid ema silmad sädemeid pilduma. „Vaata ette, või muidu ma näksan sind mitte sõnade, vaid esihammastega!” ähvardas ta. „Ja kas see tee hakkab varsti valmis ka saama? Või passime siin kuni homseni? Äge ralli küll, kui isegi teed ei ole!”

„Ai, kuidas hammustab!” tegi isa haavunud näo pähe. „Aga palun, proua, siin on teie tee! Kas keegi soovib veel?”

„Mina tahan!” teatas Maru.

„Issi, aga kas keel saab tegelikult ka rohelist või musta värvi olla?” uuris Maru.

„Jah, saab küll. Ja kuigi see ei tähenda seda, et see inimene oleks uuesti sündinud halb kuningas või mingi kuri vaim, siis midagi head see ka kindlasti ei tähenda. Terve inimese keel on ikka roosa ja kui keel on muud värvi, siis viitab see mingile haigusele või probleemile bakteritega.”

„Kas keel võib sinine ka olla?”

„Jah, ja ka lilla või kollane või punane või valge.”

„Issi, tead, et mu sõbral Joonasel on sinine keel olnud, aga see oli sellest, et ta sõi sinist pulgakommi. Aga tema koeral on kogu aeg sinine keel ja see ei ole sellepärast, et ta pulgakomme sööks. Ta on tšau-tšau tõugu ja neil ongi sinine keel.”

Isa muigas. Ta kujutas ette, et sinise keelega oli Joonas oma koeraga täpselt ühte nägu. Marule ütles ta aga hoopis: „Ma ei arva, et pulgakommides olevate toiduvärvide söömine eriti hea on. Mina sööksin hoopis mustikaid.”

